

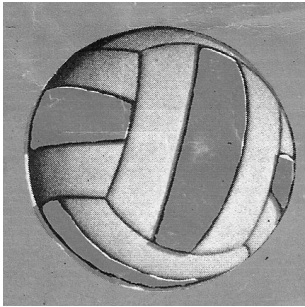
WE ZINGEN VOOR ADO EN NIET VOOR DE POEN POEN POEN

Eind jaren zestig beschikte ADO over een prachtig elftal dat moeiteloos in de Nederlandse subtop meedraaide. De geleverde prestaties boden ene Haagse Hein met zijn Doeltrappers inspiratie om in 1967 een grammofoonplaatje op te nemen met de weergaloze titel Hup ADO.

‘Als ADO thuis speelt dan gaat een Hagenees NIET naar Amsterdam, NIET naar Rotterdam’, luiden de vanzelfsprekende openingsregels.

Nee, ‘zelfs niet naar Volendam’, want het moest natuurlijk wel blijven rijmen. Waarheen dan wel? De vraag stellen is hem beantwoorden: ‘Hij gaat in het Zuiderpark genieten/Van het spel van zijn favorieten...’ Dat dachten we al.

Het al even aanstekelijke refrein is de yell die volgens sommige bronnen reeds in de jaren twintig langs het ADO-veld te horen was: ‘A-dóó-hóó, A-dóó-hóó, kan kooltjes mááákuh, kan kooltjes mááákuh...’ Deze pakkende tekst wordt

gezongen op de melodie van het tweede deel van ‘Hoep(er)depoep zat op de stoep, kom laten we vrolijk wezen’, waarvan de oorspronkelijke tekst luidde: ‘Laat ò-òns, laat ò-òns, vreugde máken, vreugde máken...’

Tekstschrijvers Cees de Man, in de jaren zestig actief als producer in de Nederlandse beatscene, en Kees van der Sluis bouwden er de coupletten omheen en verzorgden ook de zang. Het hele lied duurt zegge en schrijven één minuut en 47 seconden, wat nog altijd 15 seconden langer is dan de b-kant Het Legioen (‘toe jongens geef ‘m nu toch van katoen’). Onnodig te vermelden dat legioen, behalve op katoen ook bleek te rijmen op kampioen. Want: ‘We zingen voor ADO en niet voor de poen poen poen’. De hoes wordt gesierd door

een elftalfoto met Haagse helden als Ton Thie, Theo van der Burch en Lambert Maassen. Op de achtergrond doemen de contouren op van de nieuwe noordtribune, die in oktober van dat jaar in gebruik zou worden genomen.

OOK ALS ZANGER SCOORDE CRUYFF ZOWEL IN HOLLAND ALS IN SPANJE

Als er één voorbeeld bestaat van een (ex-)voetballer wiens zangcapaciteiten omgekeerd evenredig zijn aan diens kwaliteiten aan de bal, dan moet dat Johan Cruyff zijn. Op een mooie dag in 1969 stond Neerlands beste voetballer in een Haagse studio met een microfoon voor zijn neus voor het opnemen van een liedje over het bezoek aan een bokswedstrijd, met de legendarische titel Oei Oei Oei, gevolgd door de al even onvergetelijke woorden ‘Dat was

mij weer een loei/Het was net of je zomaar uit je schoenen woei’. Een toptekst van componist/producer Peter Koelewijn die daarvoor benaderd was door platenman Freddy Haayen.

Koelewijn schrok zich te pletter toen Johan begon te zingen. Zelfs toen hij naast de vedette ging staan om hem voor te zingen, lukte niets, schrijft hij op zijn website. “Johan kon niet zingen, kon de wijs niet houden, had geen ritmegevoel en barstte van de zenuwen.” Op aanraden van een meegekomen vriend liet Koelewijn Cruyff een paar glazen sterke drank tot zich nemen alvorens de sessie voort te zetten. “Na een paar cola-tics kwam Cruyff helemaal los, ging achter de microfoon staan en zong in een redelijke tijd even redelijk het liedje op de band.”

Het meesterwerkje Oei Oei Oei kwam op 19 april 1969 met vette stip de Top 40 binnen, haalde de 21ste plaats om na drie weken de lijst weer te verlaten.

Toen Johan een paar jaar later furore maakte als De Verlosser bij Barcelona stuurde Koelewijn een telex naar de platenmaatschappij in Spanje, met het idee om daar een Spanjaard de coupletten te laten inspreken en het resultaat te mixen met de originele refreinen

van Cruyff. In Spanje dacht men daar heel anders over; was die Koelewijn soms gek geworden? Het plaatje moest in originele staat uitgebracht worden, alles wat de voetballer deed en zei was goud waard.

De single kwam uit in Catalonië, met een in het Spaans vertaalde titel op de hoes (Otro Buen Chut), maar in het Nederlands gezongen. De b-kant (Alle Stoppen Ineens Naar De Knoppen) kreeg als Spaanse titel Todos Los Fusibles Se Rompieron A La Vez mee. Koelewijn: “Er werden er daar meer van verkocht dan in Nederland...”

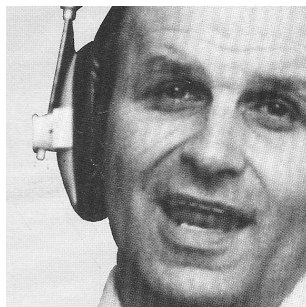
DE ENTERTRAINER DIE OP Z'N KOP EEN KAMERBREED TAPIJT WILDE

Tijdens het carnaval van 1981 maakte de kalende Barry Hughes zich onsterfelijk met zijn aanstekelijke lied *Ik Wil Op Mijn Kop Een Kamerbreed Tapijt*. Hughes zag aanvankelijk niks in het opnemen van een carnavalsplaatje, vertelde de Engelse 'entertrainer' in zijn boek *'Gras, zweet en shampoo'* (Bruna, 1998). Twee jaar eerder had hij met Ad van der Gein van het Cocktail Trio al eens een singletje opgenomen. De enigen die een exemplaar aanschafte waren zijn vrouw en zijn schoonmoeder, schreef hij met veel zelfspot. "Waarschijnlijk uit medelijden."

Stijf van de zenuwen presenteerde hij, zittend in een kappersstoel, zijn nieuwe single in de oudejaarsshow van André van Duin. Tot zijn grote verbazing begon iedereen in de studio de polonaise te lopen. Op 1 januari werd de show herhaald. Hughes was een dag later het gesprek van de dag. In no time werden er tienduizenden singletjes verkocht, de plaat schoot de toptien binnen. Bewapend met een muziekband vol

Nederlandse en Engelse liedjes reisde hij tot ver na carnaval het feesten- en partijencircuit af. Drukbezochte winkelopeningen en optredens aan de lopende band. Op tv verscheen hij menigmaal als panellid of quizdeelnemer. De uit de hand gelopen grap leverde hem een aardige extra cent op.

Een jaar later verscheen de opvolger: *'t Is Om Te Brullen* ('Ik heb nou een hele kop vol krullen'). Getooid met een potsierlijke pruik betrad hij ook daarmee de bühne. Er volgden nog een hele rits singles en zelfs enkele lp's, waarvan de verkoop zeer matig was, ondanks vindingrijke titels als *You Keep It Not For Possiebol*. Na een paar jaar stopte hij er resoluut mee.

141.705

**Barry
Hughes**
&
DE KWAFFEURS

**Ik wil op
m'n kopeen
kamerbreed
tapijt**

Je leeft maar ene keer

EVEN CONSTANT ALS CONSTANCE
EN ZO PIKANT ALS MARLEEN

Het Leedy Trio in:

Ay-ay-ay! -die

CABALLERO

O, wat een sigaret!

**ANDERS
DAN
ANDERE!**

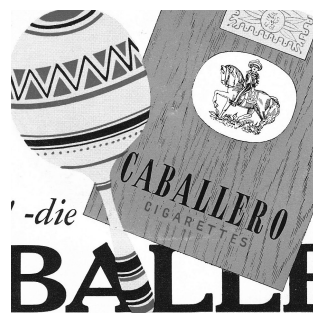
Reclames voor sigaretten en alcohol waren tot in de jaren zestig de gewoonste zaak van de wereld in menig voetbalstadion. Niks geen belerende spotjes als 'ik róók niet, ik spórt' of waarschuwingen om drinken vooral met mate te doen, maar op vrolijke muzikale klanken geënte teksten als 'Heerlijk helder Heineken's' en 'Ay ay ay, die Caballero, dat is pas een sigaret/Ja ja ja die Caballero/Echt je dat en je van het!' gierden over de volgepakte tribunes. In de winter

kon je je er als toeschouwer lekker op warm stampen. Menig oudere voetballiefhebber kan de tekst van dit in 1961 opgenomen reclamelied nog woordelijk meezingen met het Leedy Trio, ook van de coupletten: 'Hij is zo anders dan and're/Geurig en mild als niet één/Even constant als Constance/ En zo pikant als Marleen.' Heerlijke

onzinteksten, over die dames. Het tweede couplet is al even legendarisch: 'Wat zeggen Theo en Fransje?/Wat zeggen Johnny en Jacques?/t Is niet alleen de melange/Maar ook de rijpe tabak!'

Een ander gezongen spotje moet ook nog in veel (oudere) hoofden vastgeklonken zitten: 'O wat een sigaret: Cáá-ballero/Genieten doe je met: Cááá-ballero!/Ja ja, je proeft het zo/En ieder roept: bravo!/ Voor Cáá-ballero, Cáá-ballero, Cáá-ballero!' Auteur Paul Roda bewees met de hierboven aangehaalde strofen dat het schrijven van goede, pakkende reclameteksten een vak apart is dat hij perfect onder de knie had.

De twee tot complete liedjes uitgewerkte spotjes verschenen samen op een single. De makers haakten daarmee in op de succesvolle versie van het originele Spaanstalige Sucu Sucu ('Ay,ay,ay, negra bandina/Sucu,sucu, te voy a dar') van de Surinamer Eddy Helder, alias Ping Ping, en de geslaagde cover door Eddy Christiani, over ene Enrico die zijn hoed was kwijtgeraakt: 'Ay ay ay in Porto Rico, zoeke zoeke nu groot en klein/Ay ay ay naar die sombrero, zoeke zoeke waar zou-ie zijn?' De laatste nam het ook in het Spaans op en scoorde daarmee zelfs een (bescheiden) hit in de Amerikaanse Billboard Hot 100. Componist en uitvoerder van het origineel in 1959 was overigens de Boliviaan Tarateño Rojas.

SCHAMEN WIJ ONS NIET KAPOT,
EN DAT VRAAGT DAN HANS KRAAY...

Hep'ie Luis?, heette de nep-Haagse single uit 1997 van ex-voetballer Kraay junior. 'Of ie luis hep, van die dingen.' De melodie is afkomstig van Dr. Albans nummer 1-hit It's My Life, uit 1992. Het moet haast wel door het sexy Haagse dameskoortje komen, dat Kraay's debuutsingle nog op nummer 38 van de top-40 terechtkwam.

Veel meer succes had Hans Kraay een paar maanden later met het ongetwijfeld goed bedoelde anti-voetbalgeweldlied *Er Zal D'r Altijd Eentje Winnen*, waarmee hij de derde plaats van de top-40 bereikte. Aanleiding was de veldslag tussen Ajax- en Feyenoordfans bij Beverwijk. Ter verdediging van dit artistiek toch wel bedenkelijke product kan Kraay aanvoeren dat de opbrengst voor het Ronald McDonald Kinderfonds was. In de Mega top-100 kwam de single zelfs op 1, mede doordat de sponsor van FC Utrecht, AMEV, duizenden exemplaren opkocht voor de leden van de supportersvereniging. Of die daar vervolgens blij mee waren is een nog uit te zoeken kwestie.

‘Waar zijn wij nou mee bezig’, vraagt Kraay zich retorisch af in het lied, ‘Schamen wij ons niet kapot/Waarom moest er iemand sterven/Niemand verdient zo’n lot’. Schamen wij ons niet kapot, inderdaad. Het is dat Kraay al plakboeken vol ontvangen gele kaarten verzameld heeft, maar een onvoorwaardelijk platenstudioverbod van een jaar of vijftig lijkt de jury hier wel op zijn plaats. Gênanter nog is Kraay’s muzikale bijdrage aan het WK van 1998. Alleen al de open deur die in de openingszin wordt opengetrapt van het – goddank – volslagen geflopte 10-0 doet de tenen krommen: ‘Elke bal is goed, wanneer die tenminste zit’. Voor opzienbarende nep-Cruyffaanse inzichten als deze en ‘Als we winnen zijn we binnen’ was, laten we er niet omheen draaien, tekstschrijver Leo Driessen verantwoordelijk. Vergeleken bij al die latere werkjes was het door Tom en Rob Peters geschreven *Hep ‘ie Luis?* bij nader inzien best wel te pruimen.

